Оцінка поведінки героїв повісті «Маруся». 9 клас

Після виходу в світ «Енеїди» Івана Котляревського в дворянських колах побутувала думка про те, що можливості української літературної мови вичерпуються написанням творів гумористичного плану. Ніби у відповідь на це твердження Г. Ф. Квітка-Основ'яненко створив повість «Маруся». Цим твором письменник продемонстрував високі й різнобічні художньо-літературні можливості нашої мови, а також довів, що українською мовою можна писати й твори серйозні, зворушливі, навіть трагічні.

У повісті розповідається про звоушливо-трагічну історію кохання сільської дівчини Марусі і міського парубка Василя. На перешкоді до щастя закоханих спочатку постають тогочасні соціальні умови — царська солдатчина, а потім їх назавжди розлучила смерть дівчини. Через весь твір проходить думка про високі моральні якості героїв, їх чесні помисли і поривання.

Головна героїня Маруся наділяється найкращими рисами у розумінні простого народу: працьовита, чесна, скромна, щира, любляча і слухняна дочка. Покохавши, Маруся проявила всю глибину своїх почуттів, глибину, на яку здатна людина з багатим внутрішнім світом. Кохання до Василя оволоділо всім єством, усіма помислами дівчини. Але вихована за народними моральними принципами, вона поводиться скромно, ні словом не обмовлюється про своє кохання батькам, тільки горішки перебирає, хоч «й летіла б до Василя, як голубка до голуба». Зачаровує глибина і чистота кохання Василя і Марусі. Своєю здатністю на самопожертву заради щастя коханої Василь викликає повагу в читача. Кохаючи Марусю всім серцем, він розуміє, що не може одружитися з нею, бо має піти у військо. І як не важко розлучатися, він йде наймати; вірною залишається йому Маруся, чекає на нього, хоча й не знає чи повернеться милий, чи ні. Обоє дивляться щовечора на зірочку, бо знають, що кохані очі десь мрійливо на неї поглядають.

Герої наділені великою повагою до старших і неабиякою скромністю: вони навіть не «похристосувались» через свою сором'язливість після довгої розлуки. Глибоко кохав Марусю Василь, не зміг пережити горя, бо не уявляв життя без коханої дівчини. Навіть в ченцях не зміг забути її: помираючи, просив, щоб поклали йому в голову червону хустину, якою пов'язала Його дівчина на заручинах. Слухняні і скромні, роботящі, наділені чутливими душами, Василь і Маруся викликають у читачів щирі симпатії і співчуття.

Викликає прихильність і Наум Дрот, людина добра і чесна, навчена життєвим досвідом. Наума Дрота змальовано мудрим батьком, що без ілюзій дивиться на життя. Він непокоїться долею улюбленої доньки, що може стати солдаткою — «ні жінкою, ні удовою», — тому і відмовляє Василеві.

Найкращі риси людини відображено в образах повісті. І сьогодні читачі захоплюються героями твору, їх чеснотами і багатим внутрішнім світом. А глибина і щирість почуттів Марусі і Василя розкриває перед молоддю сутність кохання.